

Nr 10.

Av herrar **Wallén** och **Johanson** i Hallagården, om
upphävande av § 113 regeringsformen.

I strafflagen kap. 25 § 22 stadgas ämbetsmannansvar för personer, som icke äro ämbets- eller tjänstemän, men som »förordnade äro att ämbete eller tjänsteärende förrätta». Till denna grupp av personer, som tillfälligt utöva offentliga funktioner och som ansetts böra i ansvarshänseende likställas med statens ämbets- och tjänstemän, hör emellertid icke ledamöter av beskattningsnämnder. Dessa äro nämligen undantagna från den allmänna regeln genom stadgandet i regeringsformen § 113, som lyder: »Taxeringsmän, som Riksdagens bevillnings föreskrifter å dess vägnar tillämpa, skola ej för debitering eller taxering kunna till något ansvar ställas». Denna grundlagsparagraf anses ha tillkommit som en följd av vissa vid tiden omkring 1800 rådande särskilda förhållanden, vilka icke sedermera haft någon motsvarighet.

Numera saknas anledning att undantaga beskattningsnämndsledamöter från ansvar i enlighet med stadgandet i ovannämnda § 22 i 25 kap. i strafflagen. (Anmärkas må här, att ledamot i taxerings- eller prövningskommitté i eller för utövandet av sådan befattning åtnjuter skydd såsom ämbetsman enligt strafflagen kap. 10 § 3.) Tvärtom kräver rättvisan, att beskattningsnämndsledamots fullgörande av honom i skatte- och taxeringsförfattningar ålagda plikter i likhet med vad som gäller för andra offentliga funktionärer sker under ämbetsmannansvar.

Under återopande av det ovan sagda få vi hemställa,

att riksdagen, såsom vilande till vidare grundlagsenlig behandling, ville besluta, att § 113 i regeringsformen måtte upphävas.

Stockholm den 16 januari 1933.

Otto Wallén.

Gustaf Johanson,
Hallagården.

